

Staten ingen som helst Risiko løber hverken med Hensyn til Kapitalen, som Staten udlaaner til disse Forskudsforeninger, eller med Hensyn til Renterne eller Amortisationsbeløbet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han forelægger et Lovforslag, hvorved Varigheden for denne Lov kunde blive forlænget. Jeg er overbevist om, at et saadant Lovforslag vilde blive modtaget med stor Glæde, men at det vilde vække megen Bekymring, hvis det ikke blev vedtaget. Det er jo ikke smaa Summer, disse Forskudsforeninger have udlaant. Der er udlaant omtrent 5 Mill. Kr. Det er det højeste, som Forskudsforeningerne ifølge Loven maa udlaane, og saa vidt jeg kan se af Statistisk Tabelværk, er Beløbet udlaant paa nogle faa Hundrede Kr. nær. Jeg vil altsaa henstille og haabe, at den højtærede Landbrugsminister vil efterkomme Landboernes Ønsker i saa Henseende. Hermed skal jeg slutte.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Da mine Kolleger formodentlig tage Ordet paa Mandag, og jeg ikke paa den Dag kan være til Stede her, vil jeg benytte Lejligheden til at gøre et Par korte Bemærkninger i Anledning af, hvad der har været fremført, siden jeg sidst havde Ordet; det er kun ganske lidt, jeg har at sige.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg), ligesom ogsaa et andet Medlem, der havde Ordet i Dag, beskæftigede sig videre med Spørgsmaalet om de kongevalgte. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds bebrejdede Ministeriet Udnævnelsen af Pastor Bjerre — „fra et almindeligt politisk Synspunkt“, sagde han —, og han anførte som Bevis — det ærede Medlem er jo, som bekendt, ikke stærk i Beviser — imod Pastor Bjerre, at han en Gang her i Tinget havde taget det ærede Medlem og hans Meningsfæller alvorligt. Det var det eneste Bevis, det ærede Medlem førte.

Om det andet Tilfælde, som det ærede Medlem berørte, skal jeg kun sige et Par Ord, idet jeg skal bemærke, at de Anker, der ere anførte imod Hansen fra Kolding, vare mig ganske ubekendte, da jeg indstillede ham til kongevalgt Landstingsmand. Først da Manden var udnævnt, blev jeg bekendt med disse Anker — og hvor meget de havde paa sig, kunde man jo ikke vide den Gang. Hvad jeg kendte, var, hvad jeg ogsaa senere har anført her i Tinget, og andet har jeg ikke kendt. Den Hentydning, det ærede Medlem kom

med før, faar staa ved sit Værd, det er ikke min Sag at give Oplysninger til det ærede Medlem i saa Henseende.

Det ærede Medlem fremførte adskiligt, som han ogsaa tidligere har fremført, om Militærvæsenet. Jeg skal ikke komme ind derpaa i Dag, da jeg tidligere har haft Lejlighed til at modsige og modbevise det ærede Medlem, og jeg ikke her i dette Øjeblik er sindet at komme ind paa Gentagelser. Men det ærede Medlem nævnedes Springavancementerne; han nævnedes to Officerer ved Navn, hvis Avancement skulde have været særlig uheldigt, fordi — det var det ærede Medlems eneste Grund — disse to Officerer havde været Adjutanter, dels hos Kronprinsen og dels hos Kongen. Det var et meget mærkeligt Bevis, hvis det da skal være et Bevis. Thi det kan dog vel ikke være en Forbrydelse at indehave saadanne Adjutantpladser. Men jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at de Mænd, der skulde have saadanne Pladser, altid udtages blandt de dygtigste, og deri kan han finde Grunden til Avancementet. Det er ogsaa den eneste Grund, der er.

Dernæst havde det ærede Medlem været pinlig berørt af en Tale, jeg havde holdt i Thorshavn. Jeg kan nu, skønt jeg gerne vil være velvillig overfor det ærede Medlem, ikke rigtig forstaa, at han har været saa pinlig berørt deraf. Men det ærede Medlem henviste til noget, som egentlig kun var en Bibemærkning i den Tale. Kærnen i Talen var — og det var det, jeg maatte lægge Vægt paa deroppe —, at ogsaa i almindelig Politik var der noget fast og noget vigende. Jeg nævnedes Eksempler derpaa, og jeg nævnedes, at blandt det vigende, det skiftende var saadan noget som Kampen om en Anmærkning paa Finansloven, som Spørgsmaalet om Margarinens Farvning, som Spørgsmaalet om Amtmandsboligen paa Færøerne m. v. Men det faste, det, som det særlig var at ønske altid maatte findes, var Kærligheden til Fædrelandet, Nationalitetsfølelsen og Sammenholdsfølelsen, og det priste jeg netop ved denne Lejlighed og henviste til, at en af vore Digtere saa smukt har udtrykt denne Tanke til en gammel færøisk Melodi i Ordene: Sluttes Kredes og staaer fast. Naa, om det ærede Medlem har faaet det med eller ej, ved jeg ikke, men det var i alt Fald Kærnen i den Tale.

Det ærede Medlem er meget stærk i Fantasien, der er ikke Tvivl om, at det ærede Medlem kunde være bleven en udmærket Romanforfatter — han kan maaske blive det endnu, og det skal jeg ikke have